

РЕШЕНИЕ № 72 ОТ 01.08.2016 Г. ПО Н. Д. № 39/2016 Г., Н. К., Ш Н. О. НА ВКС

ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, Наказателна Колегия, трето наказателно отделение, в публичното съдебно заседание на двадесет и четвърти март, две хиляди и шестнадесетата година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Цветинка Пашкунова
ЧЛЕНОВЕ: Красимир Шекерджиев
Мая Цонева

при участието на секретаря Илияна Петкова и прокурора Петър Долапчиев, като разгледа докладваното от съдия Шекерджиев КНД № 39 по описа за 2016 г. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството пред ВКС е образувано по касационен протест на прокурор при Военно-апелативна прокуратура и касационни жалби на подсъдимите Х. М. М., А. А. Р., В. А. Б., Д. С. М., И. С. М., И. В. И., И. И. М. и Д. Ц. Д. срещу решение № 18, постановено на 21.07.2015 г. по ВНОХД № 39/2014 г. по описа на Военно апелативен съд.

С присъда № 195 от 14.07.2014 г., постановена по НОХД № 195/2014 г. от Софийски военен съд, подсъдимите И., Б., Р., М., Д. И. М., И. М. и М. са признати за виновни в това, че от началото на месец януари 2012 г. до 05.05.2012 г. са участвали в организирана престъпна група (ОПГ), образувана и ръководена от подсъдимия В., като групата е била въоръжена и е била създадена с користна цел и с цел да бъдат вършени престъпления по чл. 199, във вр. с чл. 198 НК, по чл. 339, ал. 1 НК, по чл. 346 НК и по чл. 216 НК, като на основание чл. 321, ал. 3, във вр. с, ал. 2 и, ал. 1 НК и чл. 54 НК на подсъдимия Б. е наложено наказание десет години "лишаване от свобода", на подсъдимия Д.- девет години "лишаване от свобода", на подсъдимите М., И. М., И. М., М. и И.- по осем години "лишаване от свобода", а на подсъдимия Р.- седем години "лишаване от свобода".

С присъдата подсъдимите Б., И., Д. и М. са признати за виновни в това, че за времето от 24.02.2012 г. до 05.05.2012 г. в [населено място] и в [населено място], в изпълнение на решение на ОПГ, отнели чужди движими вещи на обща стойност 249 465, 88 лева от владението на М. К. М., М. К. Г., К. С. Т. и И. Г. З. с намерение противозаконно да ги присвоят, като употребили за това сила и заплашване, грабежите били в особено големи размери и извършителите били въоръжени, а по отношение на подсъдимия Д. престъплението било осъществено при условията на опасен рецидив.

С присъдата подсъдимите Р., М., И. М. и И. М., заедно с подсъдимите Б., И., Д. и М. на 05.05.21012 г. в [населено място] отнели от владението на К. С. Т. и И. Г. З. чужди движими вещи на стойност 24 965, 88 лева, като употребили сила и заплашване, грабежа бил в големи размери, а И. М. го е осъществил при условията на опасен рецидив, като на основание чл. 199, ал. 2, т. 3, във вр с, ал. 1, т. 5, във вр. с чл. 198, ал. 1, във вр. с чл. 26 НК и чл. 54 НК на подсъдимите И., Б. и М. са наложени наказания осемнадесет години "лишаване от свобода", на подсъдимия Д. на основание чл. 199, ал. 2, т. 3, във вр. с, ал. 1, т. 4 и т. 5, във вр. с чл. 198, ал. 1, във вр. с чл. 26, и чл. 29 НК и чл. 54 НК осемнадесет години "лишаване от свобода", на подсъдимия И. М. на

основание чл. 199, ал. 1, т. 4 и т. 5, във вр. с чл. 198, ал. 1, във вр. с чл. 29 НК и чл. 54 НК осемнадесет години "лишаване от свобода" и на подсъдимите И. М., Р. и М. на основание чл. 199, ал. 1, т. 1 и т. 5, във вр. с чл. 198, ал. 1 НК и чл. 54 НК единадесет години "лишаване от свобода".

Подсъдимите са оправдани по обвинението да са извършили тези престъпления като подбудители и помагачи при условията на чл. 20 НК.

С присъдата подсъдимите Б., И. М. и М. са признати за виновни в това, че на 02.05.2012 г. в [населено място], в изпълнение на решение на ОПГ отнели чуждо МПС "марка" с ДК [рег.номер на МПС], собственост на Р. Н. В., без негово съгласие, с намерение да го използват за извършване на въоръжен грабеж и отнемането е осъществено при условията на чл. 195, ал. 1, т. 2 НК и подсъдимият И. М. е действал при условията на повторност, като на основание чл. 346, ал. 6, във вр. с, ал. 5, във вр. с, ал. 2, т. 3 във вр. с чл. 54 НК (за подсъдимия М. и във вр. с чл. 28 НК) са им наложени наказания: за подсъдимия М. - осем години "лишаване от свобода", за подсъдимия М. девет години "лишаване от свобода", а за подсъдимия Б. единадесет години "лишаване от свобода", както и конфискация на ? от лек автомобил "марка" с ДК [рег.номер на МПС].

Подсъдимите са оправдани по обвинението да са извършили това престъпление като подбудители и помагачи при условията на чл. 20 НК.

С присъдата подсъдимите И. и Б. са признати за виновни в това, че на 24.02.2012 в [населено място], в изпълнение на решение на ОПГ, унищожили противозаконно лек автомобил "марка" с ДК [рег.номер на МПС], собственост на Р. З. В. и причинили вреда за сумата от 1 800 лева, като на основание чл. 216, ал. 5, и чл. 54 НК са им наложени наказания по шест години "лишаване от свобода".

Подсъдимите са оправдани по обвинението да са извършили това престъпление като извършители и помагачи при условията на чл. 20 НК.

С присъдата всички подсъдимите са признати за виновни в това, че на 05.05.2012 г. от 17 до 19:20 часа, в съучастие като съизвършители, придобили и държали огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях, без да имат надлежно разрешение за това, като на основание чл. 339, ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 2 и чл. 54 НК са им наложени наказания по шест години "лишаване от свобода".

На основание чл. 23 НК по отношение на подсъдимите И., М., Д., И. М. и Б. са наложени общи най- тежки наказания в размер на по осемнадесет години "лишаване от свобода", а по отношение на подсъдимите Р., И. М. и М. единадесет години "лишаване от свобода".

Към определеното общо най- тежко наказание за подсъдимия Б. е присъединено и наказанието "конфискация" на ? от лек автомобил "марка" с ДК [рег.номер на МПС].

По отношение на всички подсъдими е определен първоначален "строг" режим за изтърпяване на наложените наказания "лишаване от свобода", като наказанието е трябвало да бъде изтърпяно в затвор.

Подсъдимите са осъдени да заплатят и разноски по водене на делото по 1 387, 27 лева в полза на Държавата.

Подсъдимият И. е осъден да заплати допълнително сумата от 700 лева- разноски по делото.

Подсъдимият Б. е осъден да заплати допълнително сумата от 600 лева- разноски по делото.

С въззивно решение № 18 от 21.07.2015 г., постановено по ВНОХД № 39 по описа на Военно апелативен съд първоинстанционната присъда е изменена, като подсъдимите Р., И. М. и М. са оправдани по обвинението да са участвали в ОПГ за периода от януари до март 2012 г., а подсъдимият И. М. за периода от януари до април 2012 г.

Присъдата е изменена, като е намалена стойността на отнетите вещи- предмет на престъплението, извършено на 24.02.2012 г на 103 250 лева и общата стойност на отнетите вещи- предмет на продължаваното престъпление по чл. 199, ал. 1, т. 5, във вр. с чл. 198, ал. 1, във вр. с чл. 26 НК на 120 691, 27 лева.

Подсъдимите Р., И. М., И. М. М. са оправдани по обвинението да са осъществили грабеж на 05.05.2012 г. в [населено място] при наличието на квалифициращия признак по чл. 199, ал. 1 НК.

Подсъдимият Б. е оправдан по обвинението да извършил престъпление по чл. 216, ал. 5, във вр. с, ал. 1, във вр. с чл. 26, ал. 1 НК по отношение на инкриминираното деяние, осъществено на 05.05.2012 г.

Наказанието, наложено на подсъдимия И. М. за извършено престъпление по чл. 199, ал. 1, т. 1, 4 и 5 НК във вр. с чл. 198, ал. 1 и чл. 29 НК е намалено на единадесет години "лишаване от свобода, както и определеното на основание чл. 23 НК общо, най- тежко наказание е намалено до същия размер.

Постановената първоинстанционна присъда е потвърдена в останалата ѝ част.

С въззивното решение всеки един от подсъдимите е осъден да заплати в полза на Държавата разноски по водене на делото пред тази инстанция по 187, 50 лева.

В касационния протест се сочат касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 3 НПК.

Твърди се, че неправилно подсъдимият Б. е признат за невиновен в извършването на престъплението по чл. 216, ал. 5, във вр. с, ал. 1 НК на 05.05.2012 г. Поддържа се, че той е осъществил множество действия, насочени към осъществяването на това престъпление, но престъпният му резултат не е настъпил единствено защото не е имал средство, с което да възпламени автомобила и по този начин да го унищожи.

Представителят на държавното обвинение предлага да бъде отчетено, че неправилно наказанието за извършеното престъпление "грабеж" от подсъдимия И. М. е намалено на единадесет години "лишаване от свобода", като така определеното наказание, е явно несправедливо, защото не е съответно на обществената опасност на извършеното престъпление.

На тези основания се предлага въззивното решение да бъде отменено само в атакуваните му части и делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

Пледира се останалата част същото трябва да бъде оставено в сила.

В касационната жалба на подсъдимия М. и допълнението към нея се сочат всички касационни основания, но се сочат доводи, относими единствено към това по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК.

Поддържа се, че неправилно са постановени осъдителни съдебни актове за извършените престъпления по чл. 321 НК и по чл. 199, ал. 1, т. 5, във вр. с чл. 198, ал. 1 НК, като се твърди, че липсват доказателства, които да установяват по несъмнен и категоричен начин осъществяването на тези престъпления от обективна и субективна страна.

Моли се да бъде отчетено, че от показанията на свидетелката Л. не може да бъде извлечена информация, че този подсъдим е бил част от ОПГ, както и показанията на свидетелите И., Н. и Б. опровергават показанията на тази свидетелка и установяват, че той не е съпричастен и към извършването на престъплението по чл. 199, във вр. с чл. 198 НК.

Оспорват се и изводите на решаващите съдилища, че част от проведените разговори (тези приложени в том 22 на досъдебното производство) са проведени от М., като се поддържа, че липсва фонична експертиза, която да установява това по несъмнен и категоричен начин.

Декларативно се твърди, че наложеното на подсъдимия наказание е явно несправедливо, като не са посочени аргументи в подкрепа на това оплакване.

На тези основания се предлага осъдителните съдебни актове да бъдат отменени и бъде постановена оправдателна присъда.

Алтернативно се моли наложените на подсъдимия наказания да бъдат намалени като се поддържа, че те са явно несправедливи.

В касационната жалба на подсъдимия Р. се сочат всички касационни основания, но оплакванията се подкрепят от доводи, относими само към тези по чл. 348, ал. 1, т. 2 и т. 3 НПК.

Поддържа се, че свидетелката Л. не дава никакви сведения, които да свързват този

подсъдим с ОПГ, като от показанията ѝ не установяват, че той е участвал с пряк умисъл в престъпното сдружение и е знаел за планираната престъпна дейност.

Твърди се, че няма доказателства за участието му в извършването на престъплението по чл. 199, ал. 1 НК. Моли се да бъде преценено, че показанията на свидетеля С. опровергават обвинителната теза за съпричастността на Р. към извършването на престъплението по чл. 339 НК.

Като съществени нарушения на процесуални правила се сочи това, че мотивите на въззивния съд не са пълни, като съдебният състав не е отговорил на част от направените възражения и е направил погрешен доказателствен анализ.

Моли се да бъде констатирано, че при определяне на наказанието на Р. не са отчетени правило смекчаващите отговорността му обстоятелства, като не са съобразени младата му възраст, чистото му съдебно минало, изразеното съжаление за извършеното, положителните му характеристични данни и тежкото му имотно и семейно положение.

На тези основания се предлага атакувания въззивен съдебен акт да бъде отменен, а делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

Алтернативно се предлага наказанието да бъде намалено, като то бъде определено при приложението на чл. 55 НК.

В касационната жалба на подсъдимия Б. се сочат касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК, като се поддържа, че въззивният съд е бил пристрастен и това личи от начина на избиране на състава, който е разгледал делото и действията му в хода на процеса.

Твърди се, че неправилно са игнорирани искания за произнасяне за законосъобразността на мярката за неотклонение на подсъдимия, както и не са отчетени представените медицински документи за здравословното състояние на Б.. Поддържа се, че по този начин са били грубо нарушени правата му и той е осъден в процес, който не е бил справедлив.

Сочат се и недостатъци на постановения въззивен съдебен акт, като се поддържа, че в съдържанието му има големи пасажки, които са копирани от мотивите на първоинстанционната присъда.

Поддържа се, че това представлява съществено нарушение на процесуални правила и е съществен недостатък на въззивното решение.

Оспорва се и кредитирането на част от протоколите за изземване, като се поддържа, че неправилно не са допуснати до разпит отразените в тях поемни лица, като не е отчетено това, че свидетелката Л. е категорична, че при извършване на действията, които са отразени в тези процесуални документи не са присъствали други освен полицейски служители.

Поддържа се, че липсват мотиви, относими към индивидуализацията на наказанието, като не е ясно как то е било определено.

На тези основания се предлага въззивния съдебен акт да бъде отменен, а делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

В касационната жалба на подсъдимия М. се сочат всички касационни основания, но се сочат доводи единствено за тези по чл. 348, ал. 1, т. 2 и т. 3 НПК.

Поддържа се, че предходните съдебни състави не са направили пълен и верен анализ на доказателствените източници, като незаконосъобразно са обосנוвали осъдителните си актове единствено и само на показанията на свидетелката Л.. Твърди се, че от показанията на тази свидетелка не може да бъде установена съпричастността на подсъдимия с извършените престъпления.

Моли се да бъде отчетено, че свидетелят Н. не дава информация М. да е извършил грабеж, като необосновано не са били кредитирани показанията на дядото на подсъдимия, който поддържа, че по същото време подсъдимият го е транспортирал в [населено място], за провеждане на химиотерапия.

Като съществени нарушения на процесуални правила се сочи това, че в хода на воденото съдебно следствие не са били предявени материалите по делото, като по този начин са страните

са били лишени от възможност да правят възражения и бележки.

В касационното жалба е посочено и това, че съдът няма мотиви, относими към индивидуализацията на наказанието на подсъдимия и не се е произнесъл по приложението на чл. 59 НК.

По отношение на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 НПК се оспорват изводите на съда, като се твърди, че при определяне на размера на наказанието не са отчетени множество смекчаващи отговорността обстоятелства.

На тези основания, при условията на алтернативност, се предлага или въззивния съдебен акт да бъде отменен, а делото върнато за ново разглеждане от въззивния съд или същият да бъде изменен, като бъде намалено наложеното на М. наказание.

В касационната жалба на подсъдимия И. М. се сочат всички касационни основания.

Като нарушение на материалния закон е посочено това, че подсъдимият е оправдан по обвинението да е участвал в ОПГ за периода 24.02-05.05.2012 г., като същевременно е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 199, ал. 1, т. 4 и т. 5 НК за 05.05.2012 г.

Поддържа се, че неправилно подсъдимият е признат за виновен в извършване на престъплението по чл. 321 НПК, като се твърди, че по делото липсват доказателства, които да установяват съпричастността му към това престъпление, тъй като И. М. не е бил в трайна престъпна връзка с останалите подсъдими и не е имал обща цел да извършва престъпления с тях.

В касационната жалба се твърди, че наложеното на този подсъдим наказание е явно несправедливо и същото трябва да бъде намалено при отпадане на един от квалифициращите признаци на чл. 199, ал. 1 НК.

На тези основания се предлага въззивното решение да бъде отменено и делото или да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд или подсъдимият да бъде изцяло оправдан.

Алтернативно се предлага наложеното му наказание да бъде намалено, тъй като е явно несправедливо.

В жалбата на подсъдимия И. се сочат касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК, като се сочат доводи, относими единствено към второто.

Твърди се, че в мотивите на въззивния съдебен акт не са обсъдени възраженията на защитата, отразени във въззивната жалба и в хода на въззивното производство, което представлява съществен нарушение на процесуални правила.

Посочват се и непълноти на решението, като се поддържа, че от съдържанието му не може да бъде установено кога е създадена ОПГ и кои са били нейните участници.

Предлага се да бъде отчетено и това, че липсват доказателства, установяващи съпричастността на И. към извършването на престъпленията, като участието му не се установява нито от показанията на свидетелката Л., нито от тези на свидетеля Л.. Поддържа се, че липсват доказателства той да е участвал в ОПГ, като в хода на производството е установено единствено това, че се е познавал с част от подсъдимите.

Оспорват се и показанията на свидетеля К. за стойността на имуществото- предмет на втория грабеж, като се поддържа, че направената ревизия не може да го установи, тъй като счетоводството на дружеството се води за два търговски обекта, а не само за този, в който е осъществено престъплението.

На тези основания се предлага атакувания въззивен съдебен акт да бъде отменен, а подсъдимия И. да бъде оправдан по всички обвинения.

В касационната жалба на подсъдимия И. М. се сочат всички касационни основания.

Като нарушение на материалния закон е посочено това, че подсъдимият е оправдан по обвинението за извършване на престъпление по чл. 199, ал. 1, т. 1 и т. 5, във вр. с чл. 20, ал. 4 НК като помагач и същевременно е осъден за извършване на престъпление по чл. 199, ал. 1, т. 5 НК. Твърди се, че за това престъпление М. не е имал обвинение.

Моли се да бъде отбелязано и това, че постановената оправдателна присъда не е била оспорена по надлежен ред от прокуратурата пред въззивния съд.

Като съществено нарушение на материалния закон се посочва и това, че подсъдимият е оправдан да е участвал в ОПГ за периода 24.02- 05.05.2012 г. и същевременно е осъден за грабеж по чл. 199, ал. 1, т. 5 НК.

Оспорва се и постановяването на осъдителна присъда по обвинението за извършване на престъпление по чл. 321 НК, като се твърди, че М. не е познавал нито един от останалите подсъдими, с изключение на И. И..

Като съществено нарушение на процесуални правила се сочи това, че в мотивите на въззивния съдебен акт са отразени обстоятелства, които водят до извод, че подсъдимият е оказал на помощ преди и след извършване на престъплението грабеж, а в същото време той е оправдан по това обвинение.

Поддържа се, че това е самостоятелно съществено нарушение на процесуални правила защото мотивите са вътрешно противоречиви и от тях не може да бъде установена действителната воля на съда.

Твърди се, че въззивният съд не е направил изчерпателен и задълбочен анализ на доказателствата, като неправилно не е отчел това, че свидетелката Л. не е разпознала М. и въпреки това само въз основа на показанията ѝ е постановена осъдителна присъда.

Като нарушение на процесуални правила се посочва и това, че не е даден отговор на възраженията на защитата, че подсъдимият не е имал възможност да подпомогне извършването на престъплението, тъй като се е намирал в автомобил, от който е нямало видимост към мястото на извършването му, както и това, че намиращата се в него служебна радиостанция е била негодна за използване.

Моли се да прието, че липсват доказателства, а и мотиви за постановяването на осъдителна присъда по обвиненията за извършване на престъпления по чл. 321 НК и по чл. 339, ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 2 НК.

По отношение на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 НПК не се сочат конкретни доводи, като единствено се твърди, че наложеното наказание е явно несправедливо защото е постановено при неотчитане на обстоятелството, че подсъдимият е млад човек, глава на семейство, който дълги години е работил в системата на МВР.

На тези основания се предлага въззивното решение да бъде отменено, а делото бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

Алтернативно се предлага решението да бъде изменено, като бъде намалено наложеното на подсъдимия М. наказание.

В жалбата на подсъдимия Д. е посочено касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 НПК, като се поддържа, че наложеното му наказание е явно несправедливо.

В допълнението към същата жалба (подадено след срока по чл. 350 НПК) са посочени всички касационни основания, като са изложени доводи в подкрепа единствено на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК.

Твърди се, че неправилно са ценени показанията на свидетелката Л. и незаконосъобразно е прието, че те установяват съпричастността на подсъдимия в извършването на престъпленията-предмет на производството.

Поддържа се, че постановените осъдителни съдебни актове почиват изцяло на предположения, като липсват доказателства (в това число дактилоскопни или други следи), които да свързват Д. с извършването на двата грабежа.

Като съществено нарушение на процесуални правила се посочва и това, че във въззивното решение не са обсъдени доказателствата, относими към индивидуализация на наказанието за този подсъдим.

На тези основания се предлага въззивното решение да бъде отменено, като делото бъде

върнато за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

Алтернативно се предлага решението да бъде изменено, като бъде намалено наложеното на подсъдимия наказание.

В касационното съдебно заседание представителят на държавното обвинение поддържа касационния протест, като възпроизвежда отразените в него оплаквания и доводите, които ги обосновават.

Предлага протеста да бъде уважен, като подсъдимият Б. бъде признат за виновен и в извършване на престъплението по чл. 216, ал. 5, във вр. с чл. 26 НК, тъй като от доказателствата по делото може да бъде направен извод, че той е осъществил състава на това престъпление от обективна и субективна страна.

Моли да бъде завишено наказанието, наложено на подсъдимия И. М. за извършеното престъпление по чл. 199, ал. 1, т. 4 и т. 5 НК, защото отмереното му от въззивния съд не е съобразено с личната му обществена опасност и не може да постигне целите на чл. 36 НК.

Предлага жалбите на всички подсъдимите да не бъдат уважавани, като поддържа, че предходните съдебни състави са направили пълен и верен анализ на доказателствата, правилно са установили съпричастността на всеки един от тях в извършването на престъпленията, за които са признати за виновни.

Твърди, че законосъобразно отговорността на подсъдимите е ангажирана единствено за извършено престъпление при квалифициращото обстоятелство по чл. 199, ал. 1, т. 5 НК, а не за осъществяването на същата дейност като съизвършители и помагачи, както е повдигнато обвинението, тъй като те са действали като ОПГ, в която всеки от тях е участвал.

Моли касационният съд да не се произнася по оплакванията, направени с допълнението към жалбата на подсъдимия Д., относими към касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НК, тъй като в подадената в срок основна жалба е отразено единствено оплакване за явна несправедливост на наложеното на наказание.

На тези основания предлага постановения въззивен съдебен акт да бъде отменен в протестираната му част и делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд, като въззивното решение бъде оставено в сила в останалите му части.

Защитниците на подсъдимия М. поддържат касационната си жалба и възпроизвеждат отразените в нея доводи.

Молят въззивното решение да бъде отменено и подсъдимият да бъде оправдан. Алтернативно предлагат да бъде намалено наказанието му.

Защитникът на подсъдимия И. М. поддържа касационната жалба и моли касационния протест да не бъде уважен.

Възпроизвежда отразените в жалбата оплаквания, като предлага въззивното решение да бъде отменено, а делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

Защитникът на подсъдимия Б. поддържа касационната жалба и оспорва касационния протест.

Възпроизвежда отразените в жалбата си доводи, като моли да бъде отчетено, че в процеса са нарушени не само процесуалните права, но и човешките права на подсъдимите.

Поддържа, че въззивния съдебен акт е постановен при липса на мотиви.

Оспорва и наложеното наказание.

Предлага въззивното решение да бъде отменено, а делото върнато за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

Защитникът на подсъдимия Р. поддържа касационната жалба и възпроизвежда отразените в нея оплаквания.

Предлага въззивното решение да бъде отменено, делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд, като бъдат дадени задължителни указания по приложение на материалния закон.

Защитникът на подсъдимия М. поддържа касационната жалба и моли същата да бъде уважена.

Твърди, че наложеното наказание е явно несправедливо и то трябва да бъде намалено.

Възпроизвежда и оплакванията за нарушение на материалния закон.

Моли въззивното решение да бъде отменено и да бъде постановена оправдателна присъда.

Защитникът на подсъдимия Д. поддържа касационната жалба и допълнението към нея.

Поддържа, че няма доказателства за стойността на предмета на престъплението по чл. 199, ал. 2, т. 3 НК и подсъдимият неправилно е осъден по тази квалификация.

Оспорва и размера на наложеното му наказание, като твърди, че то е явно несправедливо.

Моли въззивното решение да бъде отменено и делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на съда или то да бъде изменено и наложеното на Д. наказание да бъде намалено.

Защитникът на подсъдимия И. моли да бъде уважена касационната жалба, а касационния протест да бъде оставен без уважение.

Възпроизвежда отразените в жалбата оплаквания, като предлага след като въззивното решение да бъде отменено на въззивния съд да бъдат дадени указания какво трябва да направи.

Защитникът на подсъдимия И. М. поддържа касационната жалба и възпроизвежда отразените в нея оплаквания.

Моли въззивния съдебен акт да бъде отменен, подсъдимият да бъде оправдан по обвинението да е извършил грабеж, а делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на съда, като бъдат дадени задължителни указания.

Подсъдимият И. М. твърди, че не е извършил престъпленията, в които и обвинен и моли да бъде оправдан.

Подсъдимият М. моли за снизхождение.

Подсъдимият И. М. моли да бъде оправдан по всички обвинения. Твърди, че не разбира в какво е обвинен.

Подсъдимият Б. моли съда за справедливост.

Подсъдимият Р. моли за справедлив процес и делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на съда.

Подсъдимият М. моли за справедливо решение.

Подсъдимият И. моли за справедлив процес.

Подсъдимият Д. моли за справедлив процес и за отмяна на присъдата.

Подсъдимият И. М. моли за справедлив процес.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните в производството и извърши проверка на въззивния съдебен акт, намери следното:

Касационният протест и касационните жалби са неоснователни.

Касационният съд прие, че съгласно разпоредбите на чл. 347 НПК и чл. 351 НПК пределите на касационната проверка се определят на основата на отразените в касационните жалби (и касационния протест) конкретни оплаквания, които са подкрепени със съответните данни. В тази инстанция (за разлика от въззивното производство) не съществува класическо служебно начало (извън хипотезата на констатирани абсолютни процесуални нарушения), което е и причина атакувания съдебен акт да бъде проверяван само по направените конкретни оплаквания.

Ето защо касационният съд ще провери въззивното решение само в частите, които страните атакуват и във връзка с направените конкретни оплаквания, относими към отразените в касационните жалби и протест касационни основания.

По оплакването за допуснати съществени нарушения на процесуални правила:

По жалбата на подсъдимия М.

Касационният съд прецени, че въззивната инстанция е направила пълен и верен анализ на доказателствените материали по делото, като правилно е установила фактите, относими към повдигнатите обвинения срещу този подсъдим.

Правилно са били ценени показанията на свидетелката Л., която заради близките си отношения с подсъдимия Б. е възприела цялата престъпна дейност на ОПГ. В показанията си тази свидетелка дава изчерпателна информация за дейността на М. и по отношение на извършеното престъпление по чл. 199, ал. 1, във вр. с чл. 198, ал. 1 НК и по това по чл. 346, ал. 6, във вр. с, ал. 5, във вр. с, ал. 2, т. 5 НК.

Свидетелката е категорична, че подсъдимият е бил на мястото на извършване на грабежа (осъществен на 05.05.2012 г.), както и това, че именно той, заедно с подсъдимия И. М. са отнели автомобила, който впоследствие е използван при осъществяване на този грабеж.

Тази свидетелка лично е възприела посочените по-горе факти, което е и причина да не може да бъде споделено оплакването, че нейните показания представляват косвени доказателства. Напротив, тя е очевидец на случилото си, което е и основание показанията ѝ да имат съществено значение и да бъдат преценени като пряко установяващи съпричастността на подсъдимия в извършването на тези престъпления.

Не може да бъде възприето и оплакването, че няма доказателства подсъдимият да е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 321 НПК. Отново от показанията на свидетелката Л. се установява, че подсъдимия Б. и М. са се познавали и са общували именно във връзка с подготовката за извършване на престъпления. Те са били в контакт помежду си, заедно с другите подсъдими преди осъществяването на грабежа и заедно са отнели автомобила, който е използван при извършването му. Всички тези обстоятелства законосъобразно са били обсъдени от въззивния съд и обосновано са довели до извод, че подсъдимият не е бил случаен познат на Б., а напротив двамата са действали целенасочено и координирано с оглед извършване на престъпленията.

Не може да бъде споделено и оплакването, че показанията на свидетелката Л. са изолирани от останалите доказателства. Те се подкрепят от показанията на свидетеля В. (по отношение на намиращи се в отнетия автомобил "марка" вещи), а и съвпадат с информацията, дадена от този свидетел за времето когато е отнет автомобила.

Показанията на свидетелката не се опровергават и от показанията на свидетелите Т. и З., както и от иззетите записи от камери, тъй като съдът правилно е приел, че тези свидетели не могат да дадат точни данни за ръста на нападателите, както и вярно са приели, че не всички подсъдими са се намирали в търговския обект и са взели непосредствено участие в отнемането на инкриминираните вещи- предмет на грабежа.

Предходните съдебни състави законосъобразно не са кредитирали показанията на свидетелите И. И., Н. и Б., като са отчели тяхната заинтересованост (наличието на роднински и лични връзки между тях и подсъдимия) и обстоятелството, че те противоречат на посочените по-горе доказателствени източници, сочещи на съпричастност на М. към извършените престъпления. Правилно показанията на тези свидетели са преценени като опит да бъде осигурени алиби на подсъдимия М..

Не може да бъде възприето и оплакването, че неправилно е определен периода на участие на подсъдимия в ОПГ, като обективно той не е могъл да вземе участие в него до 04.04.2012 г., защото в този период е бил задържан в арест. Следва да бъде отбелязано, че задържането на едно лице води до лишаването му от възможност за свободно придвижване, но такава не се изисква за осъществяването на престъплението по чл. 321 НК.

Ето защо този довод не може да бъде възприет и да доведе до промяна на периода на участие на подсъдимия в ОПГ, още повече, че съществуват доказателства М. активно и координирано да е участвал в подготовката на престъпленията и в тяхното извършване.

По жалбата на подсъдимия Р.

Касационният съд прецени, че и по отношение на този подсъдим фактите по делото са установени правилно при пълен и верен анализ на доказателствените източници.

Правилно съдилищата са преценили, че той е участвал в ОПГ, като се е познавал с част от другите подсъдими, бил е в родствени отношения с ръководителя й- подсъдимия Б. и е участвал в подготовката на част от извършените престъпления- предмет на настоящото производство.

Законосъобразно въззивният съд е кредитирал показанията на свидетелката Л., която дава информация, че Р. е бил в дома на Б. на 04.05.2012 г. (ден преди извършване на втория грабеж), заедно с повечето от останалите подсъдими. От показанията на тази свидетелка се установява и това, че срещата е била проведена с цел координиране на действията на членовете на групата като част от подготовката за извършване на престъплението. Тя е завършила с отказ на Б. нападението да бъде осъществено непосредствено след нея, предвид преценката му, че в района е имало много хора.

Съпричастността на този подсъдим с осъществените от ОПГ престъпления се установява и от това, че той е взел участие в извършването на грабежа на 05.05.2012 г. (в този смисъл са показанията на свидетелката Л.), както и е имал отношение към съхранението на иззети огнестрелни оръжия и боеприпаси (ползвани от ОПГ), които са били съхранявани в помещение, до което той е имал достъп.

Правилно въззивният съд е ценил показанията на свидетеля С. (дадени на досъдебното производство и приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл. 281 НПК), от които е установено, че именно Р. му е предал оръжията и боеприпасите. В подкрепа на показанията на този свидетел, дадени на досъдебното производство, а не на тези, депозирани в хода на съдебното следствие, са и протокола за изземване на тези вещи, както и приетата по делото ДНК експертиза, установяваща биологичен материал на Р. по част от вещите- предмет на престъпление по чл. 339 НК.

Тези доказателства и доказателствени средства са обсъдени правилно от въззивния съд и в пълна степен установяват това, че Р. е съпричастен към извършените престъпления.

Не може да бъде възприето и оплакването, че въззивният съд не е отговорил на всички възражения, отразени във въззивната жалба. При внимателен преглед на оплакванията, включени в нея, се установява, че те са идентични с тези, залегнали в касационната жалба и на всички тях съдът е дал подробен и аргументиран отговор.

По жалбата на подсъдимия Б.

Основните възражения, отразени в касационната жалба на този подсъдим, са свързани с оплаквания за предубеденост на въззивния съдебен състав, което е засегнало правото му на защита и възможността да бъде съден в справедлив наказателен процес.

Касационният съд, след като се запозна с всички доводи, отразени в жалбата прецени, че те не могат да бъдат приети.

Принципното разбиране на този съдебен състав, е че различните произнасяния по направени искания на страните в производството, не могат да бъдат индиция за предубеденост на решаващият съд. Няма как обстоятелството, че не е разгледано навреме искане за изменение на мярката за неотклонение или това, че същото не е уважено да установява предубеденост на съда.

Не може да бъде направен такъв извод и въз основа на оплаквания за това, че съдът е изисквал от страните да правят исканията си чрез писмени молби или е водил непрекъснат протокол за съдебни заседания продължили повече от един ден (както е отразено в жалбата), тъй като това са въпроси, които съдът суверенно решава. Това, че така създадената организация е преценена като затрудняваща защитата не е основание да се приеме, че съдът е предубеден.

Касационната инстанция не сподели и оплакването, че е допуснато съществено нарушение на процесуални правила при избора на съдебен състав, който да разгледа делото. Въпреки съществуващото изолирано касационно решение в този смисъл, извод, че нарушения на

реда по избиране на съдиите могат да бъдат нарушения на процесуални правила не може да бъде споделен. Начинът на избор на съдиите, членове на съдебния състав, е въпрос, който не е пряко свързан с разглеждането на делото и не може да бъде обсъждан на плоскостта на очертаните в чл. 348, ал. 3 НПК нарушения на процесуални правила. Това е така, защото този въпрос не е свързан със същинската наказателна процедура, а има по-скоро организационен характер.

Това е и основанието, при нарушаване на установения ред за избор на съдебния състав, да се носи дисциплинарна отговорност от извършилия нарушението, но същото да не се отразява на законосъобразността на постановените от този съдебен състав актове.

Не на последно място трябва да бъде посочено и това, че по настоящото дело не се установяват обсъжданите нарушения и няма данни процедурата по избор на съдебния състав да е манипулирана.

Съдът не сподели и оплакването, че въззивния съдебен акт страда от съществени пороци, тъй като в обширни свои части са възпроизведени буквално пасажи от мотивите на постановената първоинстанционна присъда.

Касационният съд, в множество свои решения, е имал повод да посочи, че въззивното решение задължително трябва да съдържа информация за възприетите от първоинстанционния съд факти, събраните доказателствата и доказателствени средства, кои от тях са кредитирани и защо и какви правни изводи са направени въз основа на приетите за установени факти.

В атакуваното въззивно решение съдът действително е възпроизвел част от съдържанието на мотивите на първоинстанционната присъда, но то е свързано единствено и само с установените факти. Когато въззивният съд възприема изводите на първата инстанция такъв подход е допустим и използването му не представлява нарушение на процесуални правила.

Във въззивното решение съдът е посочил факти, различни от тези, възприети от първостепенния съд и в тези части на акта му липсва възпроизвеждане на чуждо съдържание.

В решението е направен прецизен и точен доказателствен анализ на всички доказателствени източници, относими към обвиненията, повдигнати и поддържани срещу подсъдимия Б., като съдът е дал и отговор на направените с въззивната жалба възражения.

Правилно са ценени показанията на свидетелката Л., като законосъобразно е отчетено, че същите кореспондират с показанията на свидетеля Л., Д., Н. и приложените ВДС, съставени въз основа на използваните СРС.

Правилно въззивният съд е приел, че тези доказателствени източници изцяло подкрепят обвинителната теза и установяват фактите, отразени в обвинителния акт.

Касационната инстанция не възприе оплакването, че неправилно са били ценени показанията на свидетеля Н., дадени на досъдебното производство, а не тези, дадени в съдебната фаза. Показанията на този свидетел са били приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл. 281 НПК и съдът е имал възможност да ги използва. В решението си съдът е посочил защо приема, че показанията на този свидетел, дадени на досъдебното производство, следва да бъдат кредитирани (защото съответстват на други доказателствени източници), което е било и основание те да бъдат кредитирани.

Съдът не възприе и оплакването, че показанията на свидетелката Л. не следва да бъдат ценени, тъй като същата има качеството на "съучастник" в извършването на престъплението, защото тя никога не е привлечена в качеството на обвиняем и винаги е участвала в производството като свидетел.

Единствено и само с цел пълнота на изложението трябва да бъде посочено това, че прокуратурата е институцията която суверенно определя кога, срещу кого и за какво престъпление да повдигне обвинение. Това, че една от страните приема, че неправилно е определена процесуалната роля на свидетел по делото, не може да бъде предпоставка показанията му да не бъдат ценени, още повече когато същите се подкрепят от множество други доказателства и доказателствени средства.

По жалбата на подсъдимия М.

Касационният съд прецени, че въззивната инстанция правилно е установила фактите по делото, относими към обвиненията за този подсъдими. Вярно са ценени показанията на свидетелката Л., която подробно и изчерпателно дава информация за участието на М. в извършването на престъпленията, в които е обвинен. Нейните показания не са изолирани от останалите доказателствени източници, като изцяло се подкрепят и от показанията на свидетеля Н.. Последният е категоричен, че е бил нает от М. да откара част от подсъдимите до мястото на извършване на грабежа в [населено място], било му е обещано възнаграждение, което е получил след като ги е закарал и впоследствие откарал до дома на един от тях. В показанията си този свидетел дава информация за възприети от него златни вещи, опаковани по начин, идентичен с този, в които са били поставени предметите на престъпно посегателство, което пряко установява съпричастността на М. и другите подсъдими в извършване на престъплението.

При анализа на доказателствените материали правилно въззивният съд е ценил и приложените по делото ВДС, изготвени въз основа на използвани СРС, които пряко установяват участието на М. в извършването на част от престъпленията.

Касационният съд не може да сподели и оплакването, че е нарушено правото на защита на подсъдимия, като не са му предявени материали по делото при разглеждането му от първоинстанционния съд.

Действително, съдът е отразил в съдебния протокол че приема и предявява по реда на чл. 283 НПК материалите по делото, като същите не са подробно изброени в определението. Това не е необходимо, когато делото е твърде обемно (както е в случая), като по този начин в съдебния протокол е отразено общо извършеното действие.

Няма основание да се приеме, че част от използваните доказателствени материали не са били приети по предвидения в процесуалния закон ред, като липсват и конкретни своевременни възражения, направени от подсъдимия или неговия защитник в тази насока.

Верен е извода, че правото на защита на М. не е нарушено, тъй като той и защитникът му са се запознали със същите доказателствени материали при предявяването им след приключване на разследването на досъдебното производство.

По жалбата на И. М.

При внимателен преглед на касационната жалба на подсъдимия, във връзка с оплакванията, направени по касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК, може да бъде направен извод, че в съдържанието ѝ няма конкретни доводи по смисъла на чл. 351 НПК, а единствено е изразено общо недоволство от постановения осъдителен съдебен акт, като е отразено, че липсват доказателства, подкрепящи обвинителната теза за извършено престъпление по чл. 321 НК.

Доколкото в касационното производство не съществува служебно начало, липсата на доводи в жалбата доводи до невъзможност да бъде очертан предмета на касационна проверка.

Ето защо касационният съд намира за необходимо единствено ще посочи, че по делото съществуват множество доказателства (показанията на свидетелите Л., Н., изготвените ВДС въз основа на използвани СРС, протоколи за претърсване и изземване и др.), които установяват, че подсъдимия И. М. се е познавал с останалите участници и е взел участие в подготовката, а впоследствие и в извършването на престъпленията, в които е обвинен.

Ето защо не може да бъде възприето оплакването, че наказателната отговорност на този подсъдим е била ангажирана при липса на доказателства. Напротив, такива съществуват и те са посочени изчерпателно и правилно анализирани от предходните съдилища.

По жалбата на подсъдимия И.

Касационният съд прецени, че правилно въззивната инстанция е анализирала фактите, относими към инкриминираните деяния, осъществени от този подсъдим.

Вярно съдът е кредитирал показанията на свидетелката Л., от които се установява, че И.

се е познавал с останалите участници в ОПГ, взел е участие при обсъждането и на двата грабежа, като е провел срещи с останалите участници в тези престъпления непосредствено преди извършването им. Именно този подсъдим е предложил да бъде използвана колата на съпругата му за извършване на първото престъпление и той е участвал в запалването на един от автомобилите, с които е осъществен грабежа в [населено място].

Въззивният съд правилно е преценил, че показанията на свидетелката се подкрепят от показанията и на свидетеля Л., който е закупил и впоследствие предал на подсъдимия Б. СИМ карти използвани за комуникация в групата, една от които е ползвана от И..

Показанията на Л. установяват и участието на И. в извършването и на другия грабеж (в [населено място]), като тя е категорична, че той е присъствал на срещата за уточняване на подробностите в деня преди извършване на престъплението, а впоследствие е взел участие и в осъществяването му.

Касационната инстанция не може да се съгласи, че липсват доказателства, установяващи извършването на престъплението по чл. 321 НК от страна на И.. Посочените по-горе гласни доказателствени средства, заедно с приложените по делото ВДС, въз основа на използваните СРС установяват по несъмнен и категоричен начин, че подсъдимият И. е бил в интензивен контакт с останалите участници в ОПГ, познавал се е с тях и е положил активни усилия, насочени към подготовка, а впоследствие и извършване на инкриминираните деяния.

Обстоятелството, че по делото не е установена датата на образуване на ОПГ не може да бъде основание за постановяване на оправдателна присъда, още повече когато обвинението е за извършено престъпление по чл. 321 НК с начало неустановена дата през месец януари 2012 г.

Съдът не възприе и оплакванията, че по делото липсват доказателства, които да установяват по несъмнен и категоричен начин стойността на инкриминираните вещи- предмет на грабежа, осъществен в [населено място]. Въззивната инстанция пространно и задълбочено е анализирала относимите към този въпрос доказателства, като вярно е приела, че стойността на вещите се установява от показанията на свидетелите К. (собственик на "А. О."), свидетелите Г. и М. (намирали се в магазина по време на нападението) и съставените веднага след извършването му писмени документи въз основа на направена инвентаризация на търговския обект.

Не може да бъде възприето и оплакването, че начина на извършване на ревизията на търговския обект е останал неясен и няма възможност да бъде проверен в рамките на наказателното производство. Релевантните за изхода на производството факти могат да бъдат установени с всички допустими и отнисими доказателства и доказателствени средства. Видът и количеството на инкриминираните вещи, отнети от подсъдимите при извършеното престъпление, могат да бъдат установени (за разлика от други съдебни производства) с всички възможни доказателствени източници, включително и свидетелски показания. Такива съществуват, като същите са подкрепени и с писмени доказателства, изготвени след извършена инвентаризация. Тези доказателствени материали не могат да бъдат оспорени на формално основание, тъй като за извършването на ревизията на търговския обект не е предвиден законов ред.

Ето защо касационният съд прецени, че те правилно са били ценени, тъй като не са били опровергани от други доказателства и въз основа на тях вярно установен предмета на престъплението и неговата стойност.

По жалбата на И. М.

Касационният съд прие, че предходните съдебни състави са направили пълен и верен анализ на доказателствените материали, въз основа на които са установили релевантните за обвиненията срещу този подсъдим факти.

Правилно са кредитирани показанията на свидетелката Л., която поддържа, че подсъдимият И. М. е взел участие в извършването на грабежа на 05.05.2012 г. като се е намирал в близост до мястото на извършването му заедно с подсъдимия И..

Показанията на тази свидетелка категорично се подкрепят и от приетите по делото ВДС,

изготвени въз основа на използвани СРС (направен видеозапис) и направената видеотехническа експертиза и лицево- идентификационно изследване, от който е видно, че този подсъдим е бил в автомобила си в близост до мястото на извършване на грабежа и го е напуснал веднага след това.

Правилно въззивният съд е ценил протокола за претърсване и изземване, с който са иззети вещи от същия подсъдим, в това число полицейски атрибути и служебна полицейска радиостанция, която е могла да бъде използвана за възприемане на информация, обменяна по служебен път.

Не може да бъде възприето и оплакването, че липсват доказателства М. да е взел участие в извършването на това престъпление. Обстоятелството, че той се е намирал там, че е бил с друг от членовете на ОПГ в автомобила си и е имал за задача да наблюдава периметър около мястото на извършване на грабежа, очертава неговата роля и участието му в осъществяването на това престъпление.

В подкрепа на този извод е и обстоятелството, че непосредственото нападение в търговския обект е извършено от част от нападателите, а останалите са били ангажирани с дейност, която е подпомагала извършителите, но не е била свързана с осъществяване на изпълнителното деяние на престъплението.

Касационният съд не възприе и оплакването, че липсват доказателства подсъдимият И. М. да се е познавал с другите участници в ОПГ и да осъществил действия по планиране и извършване на престъпления.

От материалите по делото е установено, че той е познавал част от подсъдимите и е имал активна комуникация с тях преди извършване на грабежа. Установено е и това, че той се е намирал по време на извършването му в автомобил с друг участник в ОПГ- подсъдимия И.. Тези факти са правилно установени на основата на приложените по делото ВДС и изготвени експертизи, а и не се оспорват от страните в производството.

Правилно не е възприета и тезата на защитата, че откритата в подсъдимия радиостанция не е била в изправност. Напротив, това, че батерията и е била изтощена не е основание да се смята, че тя преди това не е била използвана, още повече по делото е установено, че подсъдимият е имал възможност да я зареди със съответното зарядно устройство.

Не може да бъде споделено и оплакването, че въззивният съд не е отговорил на направените от защитата конкретни възражения в мотивите на постановеното въззивно решение. В съдебния акт направените възражения са обобщени и вярно посочени, като на всяко от тях съдът е дал изчерпателен и верен отговор.

Касационният съд не възприе и оплакването, че липсват конкретни мотиви, обосновавали постановената осъдителна присъда, тъй като в решението такива съществуват, като те са базирани на правилно установени факти.

Съдебната практика е категорична и за това, че липсата на произнасяне за приложението на чл. 59 НК не може да бъде ценено като сериозен порок на съдебния акт, тъй като този недостатък може да бъде отстранен и след влизането му в сила във връзка с действията, осъществявани от прокуратурата при привеждане на присъдата в сила.

Ето защо не може да бъде преценено, че в атакувания въззивен съдебен акт е допусната грешка, която може да бъде приравнена на съществено нарушение на процесуални правила по смисъла на чл. 348, ал. 3 НПК.

По жалбата на подсъдимия Д.

Касационният съд прецени, че в подадената в срока по чл. 350, във вр. с чл. 319 НПК касационна жалба на този подсъдим не са посочени оплаквания, свързани с касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК. Такива са направени с депозираното допълнение към нея и в хода на проведеното касационно заседание. Пределите на касационната проверка се очертават с касационната жалба, като не съществува възможност те да бъдат разширявани с допълнение към нея, депозирано след изтичане на посочения по- горе законов срок.

Ето защо, при липса на оплаквания, свързани с това касационно основание, съдът не следва да провери въззивния съдебен акт за допуснати съществени нарушения на процесуални правила, засегнали правото на защита на подсъдимия Д..

По неговата касационна жалба съдът ще се произнесе единствено по касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 НПК и доводите, които подкрепят направеното искане, тъй като само те са намерили място в подадената в срок касационна жалба.

Предвид изложеното, касационният съд прецени, че не могат да бъдат приети всички оплаквания, свързани с направения от въззивния съд доказателствен анализ.

Този съд е обсъдил всички доказателства и доказателствени средства и вярно е установил релевантните за изхода на производството факти.

При изготвяне на въззивния съдебен акт не са допуснати непълноти, като съдът е отговорил на направените с въззивните жалби възражения и е проверил изцяло атакувания първоинстанционен акт.

Ето защо касационният съд не намира основания да приеме, че в хода на въззивното производство са допуснати съществени нарушения на процесуални правила и на тези основания да отмени въззивното решение и да върне делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

По оплакванията за неправилно приложение на материалния закон:

По касационния протест за инкриминираното деяние по чл. 216, ал. 5, във вр. с, ал. 1, във вр. с чл. 20 НК

Правилно въззивният съд е оправдал подсъдимия Б. по обвинението да е направил опит да унищожи лек автомобил "марка" с ДК [рег.номер на МПС].

Правилно съдът е преценил, че единствените доказателства, установяващи съпричастността на този подсъдим с извършването на инкриминираното деяние, са събрани при използване на СРС и законосъобразно съдът се е позовал на разпоредбата на чл. 177, ал. 1 НПК.

Касационният съд категорично не може да сподели тезата на държавното обвинение, че в показанията си свидетелката Л. дава информация, относима към това обвинение. Напротив, в посочения в касационния протест разпит (от съдебното заседание пред първата инстанция по НОХД 195/2013 г., проведено на 19.02.2014 г.), свидетелката твърди, че е видяла Б. с този автомобил, но не дава информация за каквито и да е действия, осъществени от него и насочени към унищожаването му.

Дори да се приеме тезата, отразена в протеста, че този подсъдим е подготвил автомобила за запалване, по делото е установено, че такова не е настъпило, респективно не може да се приеме, че престъплението е осъществено от обективна страна.

При липсата на доказателства (които могат да бъдат ценени), установяващи съставомерни действия от страна на Б., насочени срещу предмета на престъпно посегателство единственият възможен изход на производството по това обвинение е било постановяването на оправдателна присъда за него.

С постановяването на оправдателен диспозитив за престъплението не е извършено нарушение, съответно на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК, а напротив материалния закон е приложен правилно.

При преценка на съдържанието на касационните жалби на подсъдимите съдът прие, че следва да се произнесе само по отношение на тези, които сочат конкретни доводи, относими към приложението на материалния закон.

В касационните жалби където е изразено общо недоволство от постановените осъдителни съдебни актове, базирано на недоказаност на обвинението или оплаквания за неправилен доказателствен анализ, съдът не следва да се произнася, защото тези жалби не отговарят на изискванията на чл. 351 НПК в тази им част.

По жалбите на подсъдимите И. М. и И. М.

Основното оплакване на двамата подсъдими е свързано с това, че те са осъдени за извършено престъпление с правна квалификация по чл. 199, ал. 1, т. 1 и т. 5 във вр. с чл. 198, ал. 1 НК (И. М. и по чл. 199, ал. 1, т. 4 НК), като едновременно с това са оправдани по обвинението да са извършили същото престъпление като помагачи по смисъла на чл. 20, ал. 4 НК.

В хода на досъдебното производство срещу тези подсъдими са повдигнати обвинения за извършване на престъпление по чл. 199, ал. 1, т. 1 и т. 5, във вр. с чл. 198, ал. 1 НК, във вр. с чл. 20, ал. 4 НК (И. М. и по чл. 199, ал. 1, т. 4 НК), като словно обвинението е било формулирано за извършен грабеж в съучастие като помагачи с другите подсъдими.

Същото обвинение е отразено в обвинителния акт, като в обстоятелствената му част конкретно са посочени осъществените от тях действия, с които са подпомогнали осъществяването на грабежа и същите отново са били преценени като помагачество по смисъла на чл. 20, ал. 4 НК. Това е било и основанието в диспозитива на обвинителния акт да бъде възпроизведена цифрово посочената на досъдебното производство квалификация на престъплението.

Първостепенният съд, в нарушение на материалния закон, е преценил, че квалификацията по чл. 199, ал. 1, т. 5 НК изключва възможността дейността на съучастниците да бъде диференцирана, съобразно тяхното участие, като е приел, че тя следва да бъде една и съща за извършителите на престъплението и за помагачите.

Този извод на съда е погрешен и не почива на вярно тълкуване на нормата на чл. 199, ал. 1, т. 5 НК. В този законов текст като, самостоятелно квалифициращо обстоятелство е предвидена хипотезата грабежът да е извършен от лице, което действа по поръчение или в изпълнение на решение на ОПГ. Няма спор, че тази квалификация е възможна както по отношение на лица, които членуват в ОПГ, така и по отношение на такива, които не са включени в нея. При тълкуването на закона може да бъде направен извод, че обсъжданата квалификация е относима към извършители на грабеж, като задължително поне един от съучастниците трябва да има това качество.

Обективно е възможно той да бъде подбуден от трето лице към извършването на престъплението или да е подпомогнат при осъществяването на изпълнителното му деяние и в този случай коректната правна квалификация би била във връзка или чл. 20, ал. 3 НК (за подбудител) или във вр. с чл. 20, ал. 4 НК (за помагач). Няма как да бъде преценено, че законът третира еднакво извършителите на престъплението и техните подбудители или помагачи, като предвижда една единствена цифрова квалификация за тях, тъй като в разпоредбата на чл. 199, ал. 1, т. 5 НК такава воля на законодателя не е посочена.

На тези основания, касационният съд прие, че неправилно първостепенният съд е оправдал подсъдимите по обвинението да са осъществили това престъпление като извършители или помагачи и ги е третира еднакво.

Следва да бъде посочено, че нито в доктрината, нито в практиката съществува спор, че престъпленията по чл. 321 НПК и тези, осъществени от участниците в ОПГ са свързани, като по отношение на вторичните такива (каквото е престъплението по чл. 199, ал. 1, т. 5, във вр. с чл. 198, ал. 1 НК) не съществува задължителното престъпно сдружение, типично за чл. 321 НК.

Ето защо неправилно първостепенният съд е приел, че когато вторичното престъпление е осъществено от повече от едно лица, в условие на съучастие при наличие на квалифициращото обстоятелство по чл. 199, ал. 1, т. 5 НК същите не следва да бъдат диференцирани съобразно тяхното участие.

В случая е недопустимо да бъде правена и аналогия с разпоредбата на чл. 195, ал. 1, т. 5 НК (когато не се изписва връзката с чл. 20, ал. 2 НК), тъй като тази разпоредба изисква като позитивно условие за съществуването на квалифициращия белег извършването на престъплението от повече от един съизвършител. При нея е недопустимо да бъде ангажирана отговорността на подбудител или помагач.

Допуснатата грешка при приложението на материалния закон не е била отчетена от държавното обвинение, като не е направен опит да бъде отстранен този недостатък.

От своя страна въззивният съд не е констатирал неправилното квалифициране на инкриминираното деяние по отношение на всички подсъдими, като на свой ред се е съгласил с принципно погрешните съждения на първостепенния съд.

Касационният съд прецени, че независимо от допуснатото неточно квалифициране на част от престъпленията, не са налице предпоставки за отмяна на въззивния съдебен акт.

Същността на наказателното обвинение е свързана с конкретни инкриминирани факти, които определят и рамките на наказателното производство. По това дело тези факти са свързани с определени действия, осъществени от подсъдимите И. М. и И. М., които по своята същност представляват действия, с които е подпомогнато извършването на престъплението по чл. 199, ал. 1, във вр. с чл. 198, ал. 1 НК, осъществено на 05.05.2012 г. Именно тези инкриминирани действия, вярно посочени в обвинителния акт, са преценени от решаващите съдилища за извършени и са дали основание за постановяване на осъдителните съдебни актове. Тези факти са възпроизведени като установени по несъмнен и категоричен начин и в мотивите на първоинстанционната присъда и в тези на въззивното решение.

Допуснатото нарушение, свързано с неточна правна квалификация при цифровото изписване на престъплението, не се е отразило на изхода на производството защото двамата подсъдими са били признати и осъдени именно за тези факти, които са били инкриминирани на досъдебното производство и са били отразени в обвинителния акт.

Не може да бъде споделено и оплакването че съдебните актове са вътрешнопротиворечиви или неясни. Волята на решаващите съдилища може да бъде установена, като съдебните състави са приели, че двамата подсъдими са осъществили действия, с които са подпомогнали извършителите на грабежа и са ангажирали наказателната им отговорност именно за тях.

Не може да бъде споделено и оплакването, че е нарушено правото на защита на двамата подсъдими, тъй като те са били осъдени по непредявено обвинение. Както бе посочено по-горе, наказателното обвинение е свързано с инкриминираните факти, които прокуратурата преценява за достатъчни за привличане на едно лице в качеството му на обвиняем, като същото, в рамките на процеса се брани по тях. В настоящото производство инкриминираните факти са останали непроменени от фазата на досъдебното производство до настоящия момент. Промяната на цифровата им квалификация (макар и погрешна) не е довела до промяна на границите на процеса и не е внесла неяснота в обвинението.

Това е и основанието касационният съд да прецени, че допуснатата неточност не представлява нарушение на материалния закон и не може да бъде формална предпоставка за отмяна на постановения въззивен съдебен акт.

Не съществува и възможност да бъде постановена оправдателна присъда (за която настоятелно защитниците пледират), тъй като при вярно установените факти, включени в очертаните с обвинителния акт рамки на наказателния процес не може да бъде направен извод, че подсъдимите не са осъществили състав на престъплението по чл. 199, ал. 1, т. 1 и т. 5, във вр. с чл. 198, ал. 1 НК, макар и действали като помагачи.

Предвид изложеното съдът прецени, че не съществува възможност атакуваното въззивно решение да бъде отменено на посоченото основание, както и няма възможност констатираната неточност да бъде отстранена в рамките на касационното производство.

Не може да бъде възприето и оплакването на подсъдимия И. М., че неправилно е признат за виновен по обвинението да е осъществил състава на престъплението по чл. 321 НК.

Вярно е, че липсват доказателства той да се е познавал с всички членове на ОПГ, но това не е необходимо, за да бъде прието, че е осъществил състава на престъплението. Няма спор, че М. се е познавал с част от членовете на ОПГ, действал е в координация с тях, като е съзнавал, че

общата им дейност е насочена към извършване на престъпления.

Правилно съдилищата са преценили, че подсъдимият И. М. е осъществил и престъплението по чл. 321 и това по чл. 199, ал. 1, във вр. с чл. 198, ал. 1 НК. Не е вярно, че към датата на извършване на второто престъпление- 05.05.2012 г. съдът е приел, че той не е участвал в ОПГ, тъй като оправдателния диспозитив по отношение на този подсъдим е за друг период. Наред с това трябва да се посочи и това, че дори И. М. да бе оправдан по обвинението за извършване на престъпление по чл. 321 НК, това няма отношение към извършване на другото престъпление.

Ето защо съдът прецени, че въззивната инстанция не е допуснала нарушение на материалния закон като е потвърдила постановената осъдителна присъда по това обвинение, независимо, че е стеснила периода, през който подсъдимият е членувал в ОПГ.

По оплакванията за явна несправедливост на наложените наказания:

По касационния протест

Наказанието на подсъдимия И. М. е за извършени престъпления, най- тежкото от които по чл. 199, ал. 1, т. 4 и т. 5, във вр. с чл. 198, ал. 1 НК. При определянето му правилно решаващите съдилища са ценили като отегчаващи отговорността му обстоятелства предходните осъждания на подсъдимия и високата степен на обществена опасност на извършените от него престъпления.

Правилно като смекчаващи отговорността обстоятелства са ценени тежкото му семейно и имотно състояние и сравнително младата му възраст.

Наказанието на този подсъдим е отмерено на единадесет години лишаване от свобода- за най- тежкото наказуемото престъпление, като е определено при превес на отегчаващите отговорността обстоятелства над средния размер, предвиден в санкционната част на разпоредбата на чл. 199, ал. 1 НК.

Касационният съд не намира основание да приеме това наказание за явно несправедливо по смисъла на чл. 348, ал. 5 НПК, тъй като същото е съответно на тежестта на извършеното престъпление и обществената опасност на подсъдимия М.. То правилно е определено по вид и размер и е достатъчно за постигане на целите на чл. 36 НК. Няма основание то да бъде увеличавано, тъй като липсват доказателства, които да сочат на изразен ясен превес на отегчаващите отговорността обстоятелства.

Ето защо касационния протест не следва да бъде уважен, а атакуваното въззивно решение за този подсъдим трябва да бъде оставено в сила.

По жалбите на подсъдимите Д., Р., Б., М., М., И. М. и И. М.

Касационният съд прецени, че правилно като смекчаващи отговорността на всеки един от подсъдимите обстоятелства са ценени сравнително младата им възраст и добрите им характеристични данни.

Правилно за подсъдимите Б., Р., М. и И. М., като смекчаващо отговорността обстоятелство е ценено и чистото им съдебно минало.

Законосъобразно по отношение на всеки един от подсъдимите като отегчаващо отговорността обстоятелство е оценено извършването на повече от едно престъпление, всяко от които се отличава с по- висока степен на обществена опасност, в сравнение с престъпления със сходна правна квалификация.

Правилно за подсъдимите М., И. М. и Д. като отегчаващо отговорността обстоятелство са ценени и предходните им осъждания.

Като отегчаващи отговорността обстоятелства трябва да бъдат ценени и наличието на повече от един квалифициращ белег за престъпленията по чл. 199 НК за осъжданите подсъдими.

При тези смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства правилно наказанията на всички подсъдими са определени при баланс, около средния размер, предвиден в санкционната част на нормите на чл. 199, ал. 1 НК и чл. 199, ал. 2 НК.

Законосъобразно по отношение на подсъдимите Б., Д. и М. съдът е наложил по-лекото по вид наказание, предвидено в чл. 199, ал. 2 НК, а именно "лишаване от свобода", като го е отмерил около средния предвиден в закона размер.

Правилно наказанието на останалите подсъдими е определено около средния размер, предвиден в разпоредбата на чл. 199, ал. 1 НК.

Определените наказания от осемнадесет години лишаване от свобода- за подсъдимите Д., Б. и М., както и наложеното на Б. наказание "конфискация" не са несъразмерно тежки и отговарят на обществената опасност на извършените от тях престъпления. Те са съответни и на данните за личността им.

Наложените на подсъдимите М. и М. наказания от по единадесет години "лишаване от свобода" са определени правилно около средния размер, предвиден в нормата на чл. 199, ал. 1 НК и са съответни на обществената опасност на извършените престъпления и личната им обществена опасност.

Наложените на всички подсъдими наказания са във вид и размер, достатъчен да бъде гарантирано постигане на целите на специалната и генерелната превенция.

Касационният съд категорично не възприе тезата, отразена в касационните жалби, че неправилно наказанията на подсъдимите не са били определени при приложение на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК.

По делото липсват доказателства, които да установяват наличието на многобройни или изключителни смекчаващи отговорността им обстоятелства, както и предвидените наказания в разпоредбите на чл. 199, ал. 1 и, ал. 2 НК не са несъразмерно тежки.

Ето защо приложението на обсъждания текст би било незаконосъобразно, като правилно наказанията на подсъдимите са определени по реда, предвиден в чл. 54 НК.

Предвид изложеното, касационният съд прецени, че наказанията не са явно несправедливи по смисъла на чл. 348, ал. 5 НПК и същите не следва да бъдат редуцирани.

Така мотивиран, Върховният касационен съд, Трето наказателно отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 18, постановено на 21.07.2015 г. по ВНОХД № 39/2014 г. по описа на Военно апелативен съд.

Решението не подлежи на обжалване.